

Sagen kommer til anden Behandling skal jeg søge nærmere at paapege Nødvigheden deraf ved specielle Exempler.

Ischærning: Det er ganske sikkert, at naar Thinget har beklaget i at hen vise et Andragende til Ministeriet, saa ligger dert en Anerkjendelse af, at det har troet, at der kunde være Grunde, som maatte foranledige Ministeriet til at tage Sagen under fornøjet Overveielse, og naar dette da medfører, at der fra Regjeringens Side fremkommer et Forslag for at afhjælpe den Ulempe, eller hvad der ellers kunde være indbefattet under Andragendet, saa maa Thinget tage imod det som Noget, det havde ventet. Naar Thinget derimod har anbefalet et Andragende til Ministeriet, maa det til en vis Grad forundre sig over, naar der ikke kommer Noget ud af Sagen, og den ikke paany her bliver bragt under Forhandling. De, der tidligere have understøttet et saadant Andragende, maae da føle sig opfordrede til at stille Forslag, som kunne føre Sagen umiddelbart frem, og maae kunne vente, enten at det af Regjeringen bliver oplyst, at Thinget dengang, det anbefalede Forslaget, har taget fejl, eller at Forsamlingen vil understøtte deres Forslag. Saaledes troer jeg egentlig, Forstjellen er. Naar en Sag er bleven henviist til Ministeriet, men ikke senere kommen frem fra Ministeriet, og det i den paafølgende Samling foranlediger en Rigsdagsmand til at knytte et Forslag til Andragendet, kan han ikke med Sikkerhed vente Forsamlingens Understøttelse for sit Forslag, — Forsamlingen er i saa Henseende ganske fri; men naar han, efterat Andragendet har været anbefalet herfra til Ministeriet, kommer med et Forslag for at skaffe et praktisk Resultat tilveie, saa troer jeg, at han maa være berettiget til at vente, at Thinget snarere stiller sig paa hans Side end paa Ministeriets, som i et saadant Tilfælde maaskee kan have været forsømmeligt. — Det kan jo forøvrigt ogsaa være, at Ministeriet har været istand til at see Sagen fuldstændigere, end vi have kunnet, men da maa man vente, at nærmere Oplysninger jo fremkomme.

Rosob: Jeg maa beklage, at den høitærede Justitsminister ikke er tilstede; thi jeg vilde ellers have benyttet Leiligheden til at spørge ham om — forsaavidt han forøvrigt vilde have været villig til at besvare det — hvad Anledningen har været til, at det Andragende fra Doctor Dampé, som fra Folkethinget blev henviist til Justitsministeriet, ikke er blevet fremmet. Det forekommer mig, at vi maae indrømme, naar vi vilde see hen til, hvorledes man i Danmark har behandlet Andre, som man har kaldet Uroftistere, at denne „Uroftister“ maa have den Betydning for os, at man nok kunde unde ham en klæffeligere Understøttelse, end han har; thi naar vi ikke glemme, at han har opoffret sig for den Idee, der senere har vundet Seir i Danmark til Glæde og Gavn, saa troer jeg ikke, at der er noget Usømmeligt i at anerkjende denne hans Virksomhed ved at give ham en saadan Understøttelse, at han kan see sin Alderdom imøde nogenlunde sorgfrit. Jeg mener, at vi skulde Personer og den Idee, han har kæmpet for, at udtale dette, og der kunde maaskee være andre Veie, som man kunde gaae for at bringe Ministeriet til at tage sig af Sagen. Jeg gjentager, at naar man tager Hensyn til, hvorledes man ellers understøtter Folk, der have gjort sig skyldige i at stifte langt større og farligere Uro og af en meget betænkeligere Art end den, han tilveiebragte og stod i Spidsen for, saa troer jeg, at vi have al Anledning til at billige, at der bliver gjort Noget for ham.

Formanden: Jeg vilde ikke standse den ærede sidste Taler i hans Udtalelser, da den Sag, han berørte, er bleven bragt ind under Discussionen her; men jeg skal dog bringe i Erindring, at den af den første Taler kun bragtes ind som et Exempel for at forklare Betydningen af de forskjellige Indstillinger; — det er imidlertid en Selvfølge, at da intet Andragende foreligger, kan man ligesaalidt føre nogen Discussion om denne Sag som om nogen anden Gjenstand, der ikke ligger for.

A. Sæge: Jeg skal med Hensyn til den Sag, som det ærede Medlem (Rosob) inter-